

Розділ перший

Таллула Айдин ще ніколи не бачила, щоб краплі крові так елегантно розсікали повітря.

Вона повернула телефон на бік і збільшила відео найяскравіших моментів хокейної гри, натискаючи на кнопку гучності, щоб краще чути коментатора.

Абрахам злісно зацідив ліктем О'Генлону в ніс. Ой лишенько. Кличте лікаря. Щойно О'Генлон на власній шкурі відчув те, що ми знали роками. Опиняєшся у зоні захисту Пана Дикуну — ризикуєш власними кістками і хрящами. Він нам сьогодні це вкотре продемонстрував.

Таллула зупинила відео й відклала телефон, відчуваючи нудоту.

Саме сьогодні вона мала б переїхати до цього хокеїста із сюжету *SportsCenter* зі схильностями бити когось. Пан Дикун. Якби боги алгоритму не розпізнали, що вона в Бостоні і не помістили це жахливе відео зі зламаними носами з учорашньої передсезонної гри в її стрічку, вона б уже виїшла зі смузі-бару, рушила через дорогу до історичної будівлі з консьержем і розпочала б роботу нянею доньки цього хокеїста.

Вона погодилася на цю пропозицію кілька місяців тому. Ще коли та її так не лякала. Однак зараз біле пластикове сидіння, на яке Таллула примостилася годину тому, вже вимальовувало сітчасті візерунки на тильній стороні її ніг. У вухах гудів звук блендера. Дівчина ніяк не могла примусити себе встати і перейти дорогу. Принизливо, зважаючи, що вона останній рік провела в Антарктиді, вивчаючи міграційні звички пінгвінів Аделі.

Працювати нянею — як раз плюнути, правда ж?

Завдяки неймовірному збігу обставин, вона знайшла розкішне житло в Бікон-Гіллі на час своєї магістерської з морської біології в Бостонському університеті. Натомість їй лише треба було пильнувати і без того самодостатню дванадцятирічну дівчинку, поки її татусь, очевидно, ламав людям цілком чудові носи.

Ось чому її немов приклеїло до того незручного крісла.

Таллула потяглася до паперового стаканчика з горіхово-кавовим смузі і помітила, що рука злегка тремтить. Вона нетерпляче закотила очі, схопила стаканчик і жадібно допила решту напою. Хлопець за стійкою, напевне, почув звук втягування рідини крізь паперову соломинку, бо кинув на Таллулу фірмовий бостонський погляд. Голова набік, нетерплячка на обличчі, піднята брова, мовляв: *«Ти закінчила чи, може, хочеш ще коробку із серветками облизати?»*

Вона явно зловживала гостинністю *Joyful Juicer*.

Зрозумівши натяк, Таллула піднялася, вкинула стаканчик до смітника і вхопила ручку своєї валізи. Вона витріщилася крізь вікно смузі-бару на десятиповерхову цегляну будівлю навпроти, і її шлунок впав десь до колін. На перший погляд, причин для тривоги, що пронизувала нутро, не було.

Зрештою, за капітана команди *Boston Bearcats* Берджеса Абрахама, також відомого, як Пан Дикун, поручилися

її найкращі друзі — Веллс і Джозефіна. До того ж в інтернеті не було жодної згадки про бодай якесь кримінальне минуле. Навпаки, хоч на льоду він жахав, поза ним здобув славу спокійного і виваженого. Таллула сама в цьому переконалася, подивившись всі ті післяматчеві інтерв'ю, де Абрахам із вологим від поту вугільним волоссям, прилиплим до чола, і джинсово-блакитними очима з пильним поглядом роздумував над кожним запитанням, наче відповідь була надважливою.

Та не думайте, вона всі ті інтерв'ю, де він з голим торсом, не навмисне шукала.

Гугл сам їх *запропонував*. Ну, а вона ж не могла просто проігнорувати таке божественне провидіння пошукової системи. Це було б безвідповідально. Як і знехтувати його мускулистими плечима, на яких могла вміститися сім'я моржів. А ті звірі мають нічогенькі такі *розміри*.

Але тепер, коли вона більш ніж на годину запізнювалася з візитом до Берджесового пентхауса, щоб оглянути нове житло і обговорити деталі їхньої домовленості, перед очима стояло лише видиво його ліктя, що розсікає повітря, і супутній вираз злоби на обличчі.

Невже це було відображенням якоїсь прихованої сторони цього чоловіка?

Минулого літа в Каліфорнії, коли вона вперше зустріла Берджеса на турнірі з гольфу, погодитися на цю роботу видавалося прекрасною ідеєю. Хоча навряд чи їй слід було проявляти імпульсивність у таких важливих питаннях, як, наприклад, життя з чоловіком, якого вона заледве знала. Чоловіком, який міг мати цілий спектр прихованих недоліків. З її досвіду, деякі чоловіки, на перший погляд, видаються лагідними, навіть чарівними. Згідливими, доброзичливими.

А насправді вони — активні вулкани, які тільки й чекають, щоб вибухнути.

Не завваживши зітхання хлопця за стійкою, Таллула знову присіла.

Було помилкою погоджуватися переїжджати до незнайомця.

На щастя, вона до нього *ще* не переїхала. Якщо відмовлятися, то зараз. Аби не витратити ще більше цінного часу, впродовж якого Берджес міг би шукати іншу няню. Сьогодні Таллула могла б забронювати номер в готелі, а завтра піти дивитися квартири. З сусідками. Напевно, та ні — *стовідсотково* — жодна з цих квартир не буде в настільки хорошому районі, і то будуть точно не пентхауси, але принаймні вона зможе спати вночі.

Вирішивши остаточно, вона витягла з передньої кишені куртки телефон і приготувалася набрати захисника *Bearcats*. Власна непрофесійність драгувала. Їй слід було б повідомити про своє рішення при зустрічі. А раптом він погано відреагує? Розлютиться?

Краще зателефонувати. Так безпечніше.

Однак, щойно вона зібралася набрати номер, над входними дверима задзеленчав дзвінок.

І до смузі-бару увійшов не хто інший, як Берджес Абрахам.

Чорт забирай, а вона й забула, який він здоровань. На зріст приблизно метр дев'яносто — плюс-мінус декілька сантиметрів. Широкий, як двері. І з сивиною. Позаяк Пану Дикуну вже давно перевалило за тридцять, на скронях і в бороді почало проступати срібло. Рухався він зі стриманою впевненістю. Це не була хода людини, яка хоче, аби на неї звертали увагу. Чи боялися. Одна рука в кишені, інша звисає збоку, погляд спрямований перед себе, рухи не-

квапливі, але цілеспрямовані. Він навіть не підійшов до стійки зробити замовлення, лише махнув баристі рукою.

— Вам як завжди, Пане Дикун? — Бариста взявся до роботи, закинув заморожені фрукти в чистий блендер, додав соку і три столові ложки протеїнового порошку. — Я живу в надії, що колись ви прийдете і скуштуєте щось нове.

— Я люблю стабільність, — пробурмотів Берджес, нахмурившись на екран телефона.

Він що, перевіряв, чи вона йому телефонувала?

Мабуть. Тепер вона запізнювалася уже на шістьдесят сім хвилин.

Здригнувшись, Таллула натиснула кнопку виклику і приклала телефон до вуха. Коли пристрій почав вібрувати в Берджесовій руці, він затремтів. Чоловік опустив руку, на хвилю затримав погляд на чомусь попереду себе, а далі, закашлявшись, знову перевів на телефон. Стрепнув плечима. Вона могла бачити лише його профіль, але вуста легенько ворушилися, немов він вправлявся у привітанні. Тоді Таллула пригадала, чому погодилася працювати нянею на людину, яку заледве знала.

Очевидно, з плином часу спогади про Берджеса розмилися.

Від нього віяло буцімто... безпекою.

Неабиякою безпекою.

Турботою.

На додачу до віри її друзів у Берджеса, вона прислухалася також і до свого нутра.

Прикро відмовлятися від такої пропозиції. Проте це на краще. Немає гарантії, що поза грою він завжди поводитиметься ввічливо. Можливо, Веллс і Джозефіна широким заступом відкрили в добродушність Берджеса, але Таллула вже колись

обпеклася, довіряючи людям, які потім показали свою справжню сутність.

Ніколи ні в чому не можна бути впевненою.

Таллула спостерігала, як Берджес тицьнув пальцем в екран телефона і приставив його до вуха, затуливши протилежне у спробі приглушити гул блендера.

— Привіт, Таллуло, — сказав він, витріщаючись у підлогу.

Краще проігнорувати жар, який пробігся внутрішньою стороною стегон від звуку її імені, вимовленого низьким баритонем. Спишемо це на відсутність бодай чогось схожого на сексуальне життя.

Якщо не брати до уваги, звісно, споглядання за тим, як паруються пінгвіни.

— Привіт, Берджесе, — відповіла вона і зачекала, поки він почує звуки блендера також у слухавці. Щойно розчув, погляд одразу ж метнувся у сторону Таллули, і до її барабанної перетинки долинуло буркотіння.

Обоє поклали слухавки, дивлячись одне на одного з різних кутків смузі-бару.

Важко було сказати, що в Берджеса на гадці. Та він про щось думав. Довго думав. Проникливий погляд блакитних очей помандрував від неї до її валізи, і між бровами засіла легка зморшка, притому решта обличчя залишилася незворушною.

Не зводячи погляду з Таллули, Берджес витягнув руку до стійки і забрав своє замовлення. Щось у цій невимушеній впевненості було небезпечно привабливим. Спогади почали повертатися. І гаряча іскра потягу, яку Таллула відчула до цього чоловіка кілька місяців тому. Вона прилетіла до Каліфорнії, аби влаштувати сюрприз своїй найкращій подрузі Джозефіні у її день народження. Берджес із донькою Ліссою приїхав подивитися тур-

нір з гольфу, в якому змагався його друг Веллс Вітакер — бос Джозефіни.

Вони п'ятеро неочікувано зустрілися в ресторані, і, коли Берджес сів поруч, її несподівано наче пронизав струм, що сильнішав щоразу, як лунав його низький голос. Сумніватися в його стриманості на людях причин не було, але зараз вона не могла здихатися тривоги щодо перебування з ним наодинці у квартирі. Щодня. Знаючи, що йому настільки ж легко зламати чийсь ніс, як чхнути.

Поки Берджес приглушеними кроками наближався до столу, у Таллули спітніли долоні, але вона не могла не запримітити, як джинси облягають стегна цього бога грому. Він був одягнений у широкий синій светр, наче зібрався на невимушений вікенд, і вона задумалася, чи розтягнув він горловину навмисне, аби виднілися гострі лінії його шиї та ключиці.

Інтуїція підказувала, що ні. Він просто накинув перше, що під руку попалося.

Проте в питаннях чоловіків однієї інтуїції не завжди достатньо, еге ж?

Коли Берджес був на відстані декількох метрів від столу, вона натягнула найширшу усмішку, на яку спромоглася, кинулася вперед і простягнула руку:

— Берджесе, рада знову тебе бачити.

Його шорстка рука доторкнулася до її ніжної шкіри, і Таллула вперлася пальцями ніг у підшви черевиків, втискаючись у м'яку шкіру. Суміш збудження і сумнівів була настільки незвичною і оглушливою, що вона чула, як ковтає.

Чорт, оце він високий. Похмурий вигляд, стримана поведінка. Його складно зрозуміти.

— Пробач, але, на жаль, змушена відмовитися від твоєї пропозиції.

Розділ другий

— **П**робач, але, на жаль, змушена відмовитися від твоєї пропозиції.

Берджес був настільки заклопотаний намаганнями приховати фізичну реакцію на цю жінку, що майже не зрозумів її слів. Поки речення досягло мозку, йому потрібно було здолати багато перешкод. Найперше — її запах, що вдарив у ніс, наче шайба по підборіддю. Декілька років тому його змусили піти на весілля до одного товариша по команді, і там він спробував фірмовий коктейль. Тримаючи вказівним і великим пальцями сміховинно тендітний келих під час тосту, він почувався як велетень. Приблизно як у грі в чаювання з Ліссою, проте в цьому випадку смак напою був настільки незвичним, що врізався йому в пам'ять.

Червоний апельсин і базилік.

Ось як пахла Таллула. Свіжо і солодко.

Поки вони тисли руки і вона вочевидь подавала заяву про звільнення, навіть не почавши роботу, у його горлі стояв смак апельсина. До речі про горло — він не міг припинити дивитися на її шию. Якщо вірити видимому клубку під підборіддям, їй, здається, було важко ковтати. Її долоня теж була вогкою, хоча Берджеса, який щотижня годинами перебував у компанії спітнілих спортсменів і їхнього гнилого смороду, це не турбувало. Чорт забирай, та